

SABEU QUÈ? SÓC FILLA ÚNICA. La meua família, de sempre, ha estat una cosa modesta quant al número de gent i no hem estat mai massa propensos a liar-la parda entorn de les taules els dies de grans celebracions. Cosa que jo, italiana de mena, sempre he enyorat, emulant pel·lícules a l'estil Fellini.

La meua petita família no falla mai però. Dia rere dia, aquests dies assenyalsats, es reuneix i celebra. Celebra que estem un any més amb disponibilitat i capacitat de celebrar. I, sincerament, això ja és l'hòstia. I fa que me'n senti molt, molt orgullosa.

Perquè aixecar les copes i somriure és un exercici senzill però simbòlic. Molt simbòlic. Perquè seguir creient en les màgiques cagades d'un tronc, en les plantes vermelles i les llums que brillen és símptoma que no, que per molt que ho sembli, no hem embogit, sinó al contrari, patim la sana bogeria de viure

I per això brindo pels plats d'escudella, pels torrons suchard, pels meus Joans, per la petita de casa...

amb certa alegria tot això. Us deia que la meua família no falla

mai. I tampoc, la meua gran família. Aquells que, sense lligams de sang (ai, la sang!), ens sentim connectats i interrelacionats fins al punt de creure'ns tan propers com si la sang ens lligués. O més.

Per això celebro també que la meua família i la meua gran família tinguem ganes un any més de reunir-nos pel pur plaer de fer-ho. Per això brindo pels amics invisibles horteres, i pels amics visibles reals que m'abraquen i es deixen abraçar.

I per això brindo pels plats d'escudella, pels torrons suchard, pels meus Joans, per la petita de casa, per

les àvies i els avis dels meus fills i pels seus tiets i cosins, i padrins, i pel meu fillol i els seus pares i pels meus amics, per tots.

I brindo també per mi. I per tu. Perquè sapiguem veure, entre la màgia que atorguen els dies freds i els regals embolicats, la màgia real i plena que ha de durar tot l'any.

Perquè és just aquesta màgia, aquestes ganes, aquesta alegria, la que ens impulsarà a seguir cuidant aquesta gent, aquesta família i família més gran, que, a l'estil més italià del terme, són, precisament, el que de veritat importa.

Bon Nadal per ells, per tots. També per vosaltres!

ESCULTURA

Joan Sala Vila

XAVIER SOLANAS

Joan Condal a Espai Tranquil

GRANOLLERS. L'Espai Tranquil Barbany, recer de reflexió d'uns moments de pau, perquè doni al tragí del dia a dia el vertader valor de la vida. Les escultures de Joan Condal, inspirades en el cos femení, insinuen relacions d'intimitat que descobreixen en la sexualitat una extraordinària capacitat creativa. L'abstracció de la forma és un exercici de la ment que despulla la imatge, fins descobrir on rau la facultat insinuada del veritable art, que és estimar.

Joan Condal comunica a través del

seu treball amb suport de fusta, vibracions humanes que embolcal·len somnis de maternitat, sons que neixen en l'ànima, i suavitats que demanen somriures. No és debades que valora el seu art com el poder de les formes. És aquell poder que hipnotitza la mirada i sense temps de decisió, el cos s'omple d'escalfors d'un foc de llum. L'art, inspirat en la figura humana, és l'art que neix del caliu del foc d'una mirada, del tacte d'una encaixada i sobretot d'una paraula.

TEATRE

Joan Sala Vila

El soroll dels ossos quan cruixen

GRANOLLERS. Les tres protagonistes de la Companyia Almaradas, immerses en un clima surrealista d'una màgia de tons tràgics aconduïren en el Teatre Ponent una veritable classe denunciadora dels efectes horribles d'una rebel·lió sobre la part més feble de la societat, els infants, obligats a odiar, esdevenint soldats essent nens encara. Amb llenguatge i moviments força figuratius descrivien el difícil procés per recuperar la realitat primera de la infantesa buscant el seu entorn familiar del que havien estat apartats malèvolament.

Teatralment un desafiament llarg i

dolorós entre la força que dona portar un arma i la paraula d'una sanitària pedagoga per vocació. En el fons, el poder de la tendresa, forma d'amor, sobre l'odi, amb un fusell per metàfora. Un espectacle que parlant de cossos maltractats fa cruiar l'ànima de l'espectador, que per uns moments se sent immers en l'infern d'una guerra sense albirar l'horitzó de la victòria. Espectacle de denúncia amb un objectiu, crear consciència i sensibilitzar al món dels mals de l'odi, que deshumanitza i embruta, origina guerra i escampa la injustícia social.